

מסכת סנהדרין

פרק ד משנה ה

כיצד מאמינן את העדים על עדי נפשות, היו מכניסין אותן ומאמינן עליהן. שמה תאמרו מאמד, ומשמועה, עד מפי עד ומפי אדם נאמן שמענו, או שמה אי אתם יודעין שסופנו לבדק אתכם בדרישה ובחקירה. הווי' יודעין שלא כדיני ממונות דיני נפשות. דיני ממונות, אדם נותן ממון ומתכפר לו. דיני נפשות, דמו ודם זרעיותיו תלויין בו עד סוף העולם, שכן מצינו בקין שהרג את אחיו, שנאמר (בראשית ד) דימי אחיך צעקים, אינו אומר דם אחיך אלא דימי אחיך, דמו ודם זרעיותיו. דבר אחר, דימי אחיך, שהיה דמו משלך על העצים ועל האבנים. לפיכך נברא אדם יחיד, ללמדך, שכל המאבד נפש אחת מישראל, מעלה עליו הכתוב כאלו אבד עולם מלא. וכל המקיים נפש אחת מישראל, מעלה עליו הכתוב כאלו קיים עולם מלא. ומפני שלום הבריות, שלא יאמר אדם לחברו

אָבא גָדוֹל מֵאַבִּיךָ. וְשָׁלֹא יְהוּ מִיָּנִין אוֹמְרִים, הֲרֵבָה רְשִׁיּוֹת
בְּשָׂמִים. וְלִהְגִּיד גִּדְּלָתוֹ שֶׁל הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁאָדָם טוֹבֵעַ
כַּמָּה מִטְבָּעוֹת בְּחוֹתָם אֶחָד וְכָלֹן דּוֹמִין זֶה לָזֶה, וּמִלֶּךְ מַלְכֵי
הַמְּלָכִים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא טָבֵעַ כָּל אָדָם בְּחוֹתָמוֹ שֶׁל אָדָם
הָרֹאשׁוֹן וְאִין אֶחָד מֵהֶן דּוֹמָה לַחֲבֵירוֹ. לְפִיכָךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד
חַיֵּב לוֹמֵר, בְּשִׁבְלִי נִבְרָא הָעוֹלָם. וְשָׂמָּה תֹאמְרוּ מַה לָּנוּ
וְלַצָּרָה הַזֹּאת, וְהֵלֹא כָּבֵר נֶאֱמַר (וַיִּקְרָא ה') וְהוּא יַעַד אוֹ רָאָה
אוֹ יָדַע אִם לֹא יִגִּיד וְגו'. וְשָׂמָּה תֹאמְרוּ מַה לָּנוּ לְחוּב בְּדָמוֹ
שֶׁל זֶה, וְהֵלֹא כָּבֵר נֶאֱמַר (מִשְׁלֵי יא) וּבְאַבֵּד רְשָׁעִים רָנָה: